

-บทนำ-

พีณัฐยะ...

ผมขอโทษนะฮะ ขอโทษที่เราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันจนถึงวันที่
ต่างฝ่ายแก่เฒ่า

ผมเสียใจ ที่จะได้ไม่ได้เป็นคนกอดปลอบพีณัฐไว้ ในวันที่พี
อ่อนแอและต้องการใครสักคนมากที่สุด

แต่ผมรู้ฮะ พีณัฐแข็งแกร่งพอ เพราะความแข็งแกร่งของพีณัฐ
ได้สอนและสร้างให้ผมแข็งแกร่งขึ้นด้วยเหมือนกัน

ผมไม่เสียใจเลยที่เลือกทางนี้ ถึงแม้มันจะโดดเดี่ยว ไม่มีใคร
รู้ และอาจไม่มีใครเข้าใจ แต่แค่เราเข้าใจ เท่านั้นก็มากพอแล้วไม่ใช่
หรือฮะ

ผมขอบคุณ ที่พี่สอนให้ใช้สองเท้ายืนหยัดอยู่บนความจริง บน
ตรรกะและความถูกต้อง เพราะในที่สุด ผมพบว่า แค่ด้วยความ
ถูกต้อง หลังจากนั้นก็ไม่มียะไรยากอีกเลย

นับจากนี้ คุณตาธารจะลืมตา คนผิดจะได้รับคำพิพากษา มัน

อาจเป็นช่วงเวลายากลำบากที่พินิจจะต้องมารับรู้ความพังทลายในบ้านของตัวเอง แต่ในที่สุดทุกอย่างจะผ่านพ้นไป เหมือนบทหนึ่งบทละครอีกเรื่องในชีวิตพี เรื่องที่ปลายนิ้วของพีจะทำให้มันจบลงด้วยดี

ถ้ามีโอกาส ผมจะคอยมองดูตอนจบที่สวยงามนั้นนะฮะ

ถึงตอนนั้นพินิจจะมีคุณตาธารยีนกุ่มมืออยู่ข้างๆ เขาจะให้ความรักกับพีได้มากกว่าผม ช่วยให้ชีวิตพินิจมีความสุขและสะดวกสบายได้มากกว่าผม แค่คิดถึงรอยยิ้มและความสุขที่พีรอคอยตลอดมา ผมว่านี่มันก็คุ้มมากยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น

พินิจไม่จำเป็นต้องจำผมได้ ถ้ามันจะทำให้พีเศร้า หรือรู้สึกผิด

ทั้งอ้อมกอดของผมไปกับสายน้ำที่ทำความสะอาดร่างกายของพี ปล่อยจุมนพิทของผมไปกับสายลม และลบรอยสัมผัสของผมให้ระเหยหายไปกับแดด

ให้ผมเป็นคนเดียวที่ยังจดจำพีไว้ก็พอ

แค่เพื่อนญาติให้ผมรักได้

นั่นก็มากพอแล้วสำหรับชีวิตนี้...

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่นี้

ขอบคุณมากนะฮะ

ເຈີດກ້າວຕົ້ງແຕ່ເກີດ

(ປາຍເກອມ 2 ມ.3)

[แสงดาวอดีต]

กาลครั้งหนึ่งนานแสนนานมาแล้ว...

ปลายโพนัฟฟ้าอันมืดสนิทที่ห่างจากโลกใบเล็กๆ ของเรา ไปไม่รู้กี่หมื่นล้านล้านกิโลเมตร ดาวดวงหนึ่งเผาไหม้ตัวมันเอง ด้วยหวังจะให้อุบัติแสงและความอบอุ่น ท่ามกลางความมืดมิด หนาวเหน็บของเอกภพ

แสงประกายนั้นเดินทางด้วยความเร็ว 299,792,458 เมตรต่อวินาทีในสุญญากาศ หรือเดินทางรอบโลกได้เจ็ดรอบครึ่ง ในหนึ่งวินาที

แม้จะเป็นความเร็วระดับนี้ กลับยังต้องใช้เวลาอีกแสนนาน กว่าประกายของมันจะเดินทางจากจุดกำเนิดมาถึงโลก

เมื่อโลกอันมืดมิดได้เห็นความสว่างนั้น จึงอาจเป็นเวลาเดียวกันกับที่ดาวดวงดังกล่าวเผาไหม้จนไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่ประกายริบหรี่สุดท้าย

สิ่งที่เกิดบนโลกเป็นปัจจุบัน แต่ก็มืออดีตกาลแสนไกลให้มอง

เห็นด้วยตา

หมายความว่ามิติของเวลาไม่ได้แล่นไหลไปแบบคู่ขนาน
อาจมีเหมือนกันที่มันมาบรรจบให้ได้มองเห็น

แม้สัมผัสด้วยประสาทอื่นๆ ไม่ได้ ทว่าความอึดเอบอบอุ้น
นั้นเป็นสัมผัสพิเศษอีกรูปแบบ...

สัมผัสของหัวใจ

ใครบางคนอาจเรียกความพิเศษนี้ว่าปาฏิหาริย์...

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่างานศพ

ในบรรดางานพิธีที่เรียกร้องให้คนหนุ่มมากต้องมารวมตัวกัน งานศพเป็นงานที่เจียบงัน แม้มีคนมากแต่ความเข้มของเสียงกลับเลือนราง หลายงานมีแต่กระต๊อบกระต๊อบ สะอึกสะอื้น ปลอบขวัญ มีน้ำเนื้อแห่งความอบอุ่นอาทรอยู่ในกระแสเสียงเหล่านั้น แตกต่างจากงานพิธีอื่นๆ ที่มักมีรูปแบบสังสรรค์ เรียกร้องความกระชุ่มกระชวย ครึกครื้น ยิ้มยินดีทั้งที่จริงข้างในอาจมีเรื่องเศร้ากังวลอยู่มากมาย งานศพเปิดโอกาสให้เราแสดงความทุกข์ระทมได้อย่างค่อนข้างจริงจัง อย่างน้อยก็เป็นความทุกข์ในชีวิตของตัวเอง

ผมชอบนั่งนิ่งๆ ในงานศพ สังเกตแขกที่เข้ามายกมือไหว้ ทักทายแล้วประทับประคองแขนหรือโอบหลังโอบไหล่เจ้าของงาน บางบทสนทนาจะสะท้อนถึงเหตุการณ์ในอดีต ความทรงจำที่ดั่งาม หรือความร้ายกาจอันผ่านพ้น ไม่ว่าจะยังส่งผลถึงปัจจุบันหรือไม่ แต่งานศพเป็นสัญญาณว่าในที่สุดทุกอย่างจะจบสิ้น

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้รู้ว่าจะอย่างไรทุกสิ่งจะจบสิ้น
นั่นทำให้ผมรู้สึกคล้ายได้รับอ้อมกอดและกำลังใจในการมา
งานศพทุกคน

หลายครั้งระหว่างอยู่ในงานศพ ผมจะนั่งทบทวนว่าในช่วง
ชีวิตหนึ่งคนเรารู้จักความตายตั้งแต่ตอนไหน

เคยอ่านในหนังสือ เนื้อหาของมันพูดถึงเรื่องราวของสองพี่น้อง
ที่สูญเสียพ่อไป พี่ต้องอธิบายน้องอยู่นานว่าพ่อจะไม่วันกลับมา
ไม่ว่าน้องจะเข้าใจอย่างไร แต่ในที่สุดน้องก็ร้องไห้ และเลยทำให้
ใครคนอื่น ๆ ร้องตาม แม้แต่ตัวผมเอง

แปลก เพราะปกติผมแทบไม่เคยร้องไห้กับการจากไปของใคร
ทั้งนั้น

เมื่อสำนึกได้ดังนั้น ผมก็หวาดกลัวขึ้นมาเหมือนกัน

ว่ากันว่าแรงขับเคลื่อนสำคัญของมนุษย์คือเซ็กซ์และความกลัวตาย
มิใช่หรือ การที่ผมไม่อินกับความตาย นั้นจะหมายความว่าลึก ๆ
ผมเป็นมนุษย์ที่บกพร่องหรือเปล่า

อาจเป็นเพราะผมไม่เคยรู้สึกอะไรกับมัน เมื่อความคันจูด
ตั้งต้นว่าตัวเองรู้ตั้งแต่เมื่อไรว่าความตายคืออะไร ผมจึงแทบไม่เจอ

ความทรงจำที่ชัดเจนคือเหตุการณ์ที่เข้มข้นด้วยความรู้สึก

แม้กระทั่งเสาไฟฟ้าบ้านสักต้นซึ่งถูกถอนไปนานแสนนาน
มาแล้ว เราเพิ่งเห็นมันในความทรงจำก็เพราะความชื้นซึมของ
อารมณ์ชวนให้โหยหา

ผมเคยถามแม่ว่าตัวเองรู้จักความตายตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็
เหมือนคำถามส่วนใหญ่ในชีวิต แม่ทำหน้าง่วงก่อนถามกลับ ‘ทำไม
ถึงถามอย่างนั้นล่ะลูก’

คำถามของแม่ตอกย้ำความรู้สึกว่าผมเป็นมนุษย์ที่บกพร่องมากยิ่งขึ้นเสมอ

‘เด็ก ๆ ไม่มีใครเขาคิดเรื่องความตายกันหรอก’ แม่บอก
 อาจมีเด็กที่คิด เพียงแต่เป้าที่จะบอกผู้ใหญ่
 พอเห็นผมไม่พูด แม่จึงแจจต่อ ‘ณัฐอาจจะรู้จักมันผ่านการ์ตูน’
 การ์ตูนสำหรับเด็กมีความตายหรือเปล่านะ

ผมชอบดูการ์ตูน ละคร และภาพยนตร์ แม้แต่ลิเก หรือจ๊ว ที่
 เคยได้เห็นคราวเดินผ่านงานวัดก็ยังชอบดู หลายเรื่องในนั้นคงมี
 ความตายซ่อนอยู่ มันทำให้ผมรู้จักความตายเหมือนเพื่อนห่าง ๆ ที่
 ไว้ใจและผูกพันยิ่งกว่าญาติ

บ้านของเรามีญาติไม่มาก ผังแม่มีทายาทน้อยในทุกรุ่น อีกทั้ง
 แต่ละรุ่นก็มักเป็นหญิงอับโชค ตอนที่พบว่าลูกเป็นชายแม่จึงโล่งใจ
 นัก พ่อเองก็หวังอยากได้ลูกผู้ชายมากกว่า ญาติฝั่งพ่อมีหลายคน
 ส่วนใหญ่เป็นลูกพี่ลูกน้อง

ต่อเมื่อพ่อไม่ได้อยู่กับเราทุกวัน ญาติพวกนั้นก็พลอยไม่ได้
 ติดต่อกับเราด้วย เพราะแม่ไม่ใช่คนช่างเจรจาแะจะไม่ต่างจากผม
 ไม่ต่างจากลูกคนเดียวที่เติบโตมาลำพัง และถนัดคุยกับตัวเอง
 มากกว่า ญาติที่เราสนิทมากที่สุดคือลุงแสน เป็นพี่ชายฝาแฝดที่แทบ
 ไม่มีอะไรเหมือนพ่อสักอย่าง

ในขณะที่พ่อมีร่างกายลำใหญ่ เคร่งขรึม ลุงแสนกลับผม
 ชะลูด มีรอยยิ้มอ่อนโยนอยู่ในหน้า นาน ๆ ทีเราจะพบกันเพราะ
 ลุงแสนอยู่ต่างจังหวัด เดิมอยู่ราชบุรีกับภรรยา ต่อมาธุรกิจทางบ้าน
 ชวนเซเพราะพิษเศรษฐกิจ แกจึงต้องแยกไปอยู่เชียงใหม่เพื่อรับงาน
 ที่นั่น น้ำอุมา – อ้อ – เดียวนี้เปลี่ยนชื่อเป็นน้ำจันแล้ว สองปีก่อน

แกซื้อบ้านหลังหนึ่งไว้ในกรุงเทพฯ หลังติดกันกับบ้านเดี่ยวของโครงการบ้านจัดสรรที่พ่อซื้อ

ตอนรู้ข่าว ผมร้อน ๆ หนาว ๆ เมื่อคิดว่าจะต้องอยู่ติดและอาจได้สนิทสนมกัน ดีว่าทั้งคู่ซื้อไว้เพื่อการลงทุนเท่านั้น เดียวนี้เรายังอยู่บ้านเดิมอันเป็นอาคารพาณิชย์ ส่วนน้ำจันก็ยังอยู่บ้านที่ราชบุรี จะว่าไปแล้วน้ำสะไกรยนี้ น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้บ้านเราสนิทสนมกับญาติทางนี้มากกว่า เพราะแกดูจะสนิทกับพ่อซึ่งเป็นแผ่นดิน้องมากกว่าลุงแสนเสียอีก

วันนี้ที่ผมได้มีโอกาสมางานศพก็เป็นเพราะน้ำจัน

ผู้วายชนม์เป็นหนึ่งในตระกูลคล้ายอนันต์ของแก มีหุ้นอยู่ในกิจการของครอบครัว ได้แก่งานน้ำสลัดที่ราชบุรี แต่ย้ายมาตั้งรกรากและทำธุรกิจที่กรุงเทพฯ นานแล้ว งานศพจึงจัดขึ้นที่นี่ ญาติ ๆ ส่วนใหญ่ต้องเดินทางมาจากบ้านเกิด ลุงแสนเองเห็นว่าเป็นงานที่ยุ่งยากใหม่มาถึงเมื่อช่วงบ่าย ส่วนพ่อของผมนั้นไม่รู้จักผู้ตาย แต่ก็กระวนกระวายที่ไม่ได้มาเนื่องจากติดงานในค่ายที่ลพบุรี จึงสั่งให้แม่มาแทน

“ว่าไงเรา” ผมสะดุ้งนิด ๆ เพราะเสียงทักไม่ดังนักของลุงดังขึ้นข้าง ๆ คงเพราะเห็นอย่างนั้น แกจึงถาม “ตกใจเลยหรอ”

ไม่ว่าเมื่อไรลุงก็เห็นผมเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ ถ้ามีของแกว่างอยู่คงเอื้อมมาวางบนศีรษะผมแล้วลูบเบา ๆ เหมือนทุกที แม่ตอนนี้ผมจะอายุสิบสี่แล้ว

“แสน...” แม่ที่นั่งอยู่ติดกับผมก็สะดุ้งเหมือนกัน มันคงจะเป็นคุณสมบัติของคนบ้านเรา

สายตาของแม่ที่ทอดมองเพื่อนเก่ามักมีร่องรอยอาลัยเจืออยู่

เสมอ ถ้าเป็นเด็กคนอื่น ๆ ก็คงไม่เคยสะดุดสงสัย แต่ไม่ใช่ผม

“กินอะไรกันหรือยัง เอากระเพาะปลามาให้”

คนพูดส่งถ้วยที่มีควั่นกรุ๋นในมือมาให้ ผมกับแม่รับไว้ แต่ตอนที่แม่หันเอี้ยวเพื่อยื่นมือออกไป ใบหน้าก็นิวพร้อมกับร่างเอียงลงเล็กน้อย

“โอ๊ย” แม่เปลอเปล่งเสียงออกมา ทั้งที่ปกติจะพยายามกััดฟันถึงที่สุด

“อ้าว เป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมเ้มปาก ขณะที่แม่ยิ้มเหียว “สะ...สงสัยนั่งนานเลยเป็นตะคริวนะ”

“ແ่แล้วนะ” ลุงหัวเราะขำ

ผมรู้ว่าแม่อยากผสมโรง แต่หัวเราะดังไม่ได้ เพราะมันจะทำให้เกิดอาการนั้นอีก

ห่างออกไปไม่กี่ไกล หางตาของผมมองเห็นน้ำจันหันมาทางนี้ ตอนแรกแก็ทำที่ทักทายแขกอยู่นั้นแหละ แต่แท้จริงคงจับตาลุงแสนเป็นระยะ พอเห็นลุงขำจึงสะดุดตาจนต้องจ้องนี่

น้ำจันเป็นหญิงรูปร่างดี แต่งกายแต่งหน้าพิถีพิถัน แต่ผมมักจะรู้สึกเหมือนน้ำจันเป็นนกอินทรีที่มีปากและกรงเล็บแหลมคม ผมรู้ว่าแม่เองก็ไม่ชอบน้ำ คำว่า ‘ไม่ชอบ’ อาจจะฟังดูด้อยมิติไปนิด อันที่จริงในความไม่ชอบนั้นมีความกริ่งเกรงอยู่ด้วย

ผมหันไปมองน้ำ แก็คงรู้สึกถึงการถูกจ้อง จึงเลือนสายตาจากลุงแสนและแม่ของผมมาที่ผมแทน

เสียงลุงถามต่อ “เอน้ำกันมัย ญัฐไปเอน้ำให้แม่ไป พี่ตาทารเขาเดินเลิรฟ์แขกอยู่”

ผมจึงได้หันกลับมาหาแก ลุงกำลังพยักพเปิดไปทางญาติ
รายนั้นที่ผมไม่รู้จัก และก็ไม่สนใจจะรู้จัก โดยเฉพาะเมื่อแม่บอก

“ไม่เป็นไรค่ะ มีน้ำมาแล้ว” ทั้งที่ยังไม่ทันเห็นว่าใครคือ ‘ตาธาร’
ผมจึงจะสายตากลับมา

ลุงก้มดูน้ำเปล่าสองขวดที่วางแอบอยู่ข้างขาเก้าอี้ของผมกับ
แม่ “โอเค จันจะเอาอะไรเพิ่มกับบอกได้”

พูดจบลุงก็เดินจากไป ปล่อยให้ผมกับแม่นั่งละเลียดอาหาร
มือค่อมอย่างเฉื่อยชา

ผมมองถ้วยในมือแม่ ไล่ไปสู่มือและแขนของแม่ซึ่งหายเข้าไป
ในเสื้อแขนยาว

อาหารอุ่นๆ นั้นเข้ากันดีกับบรรยากาศเช่นนี้ ไม่ใช่เสียงอัน
แผดดังอย่างงานแต่งงานหรืองานบวช มันควรกินอย่างเชื่องช้าเพื่อ
จะสัมผัสรสชาติไปพร้อมๆ กับรสชาติของธารความคิดและความ
รู้สึกที่ค่อยๆ ไหลกระเพื่อม นั่นอาจเป็นเหตุผลที่อาหารในงานศพ
มักจะอร่อยกว่าที่อื่นๆ เสมอ

แต่วันนี้มันให้รสฝืดคอผมเหลือเกิน

[I : แม่น้ำกับความรัก]

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

แม่น้ำสายหนึ่งมีต้นกำเนิดจากเทือกเขาสูง แวดล้อมด้วยดอกไม้และผีเสื้อฝูงใหญ่ สายธารของเธอบริสุทธิ์ใส เมื่อเลาะกระทบแก่งหินจะสาดกระเซ็นเป็นฟองขาว สะท้อนแดดงามเป็นรุ้งเลื่อมพราย

ด้วยหัวใจอันเสรี แม่น้ำเดินทางจากขุนเขานั้น ไต่ระดับลงมาเป็นม่านชั้นของน้ำตก เป็นวังน้ำใหญ่และน้อย ตื้นและลึก ทุกที่ที่ผ่านไปเธอได้พบเพื่อนและประสบการณ์ใหม่ๆ มากมาย ท้องของเธอกลายเป็นแหล่งอาศัยของสัตว์น้ำ ผิวของเธอเป็นจุดตีมกนของสัตว์บก

จากภูเขอันสูงชัน แม่น้ำได้พบกับป่าใหญ่เขียวอุดม เธอพบความลึกลับซับซ้อนภายใต้เงาร่มครึ้มของแมกไม้ ขณะเดียวกันก็ได้ดูดซับความเย็นและเต็มไปด้วยพลังงาน

ป่าใหญ่เป็นเพื่อนที่ดี เต็มเต็ม และเข้าใจเธอ เมื่ออยู่ใกล้

กันต่างฝ่ายต่างก็สร้างความยิ่งใหญ่ให้แก่กัน น้ำของเธอทำให้ต้นไม้ในป่ายิ่งเติบโต ยิ่งป่าเติบโตก็ยิ่งมีสัตว์ป่าหนาแน่น สัตว์เหล่านั้นพึ่งพาอาศัยน้ำจากตัวเธอ พวกมันให้เกียรติและเห็นค่าเธออย่างยิ่ง ถึงกับมีข้อตกลงกันว่า ขณะที่ใครก็ตามมาดื่มน้ำจากเธอ สัตว์อื่นจะต้องไม่ทำร้ายกัน การมีเธออยู่จึงเป็นความสงบสุขของป่าอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามเพราะความลึกลับของป่า แม่น้ำเกิดความไม่แน่ใจขึ้นในวันหนึ่ง ห่างออกไปจากตลิ่งเธอก็ไม่รู้แล้วว่าในป่ามีอะไรบ้าง ครั้นแหงนมองข้างบนก็เห็นเพียงแสงวับแวมหว่างใบไม้ไม่กระจ่างใสไพศาลอย่างตอนอยู่บนขุนเขา

เธอได้แต่สงสัย ในความสงบร่มเย็นของป่าที่แท้ซุกซ่อนอะไรไว้บ้าง และเธอจะวางใจได้แค่ไหน

เมื่อสายฝนหล่นลงจากฟ้า มันทำให้ที่นานซ้ากว่าจะหาเธอพบ และเมื่อนั้นในน้ำฝนก็เจอไปด้วยโคลนจนสกปรกโสมม มันบอกเธอว่านี่แหละ บางอย่างที่อยู่ภายในป่าและเธอไม่เคยรู้

แม่น้ำทั้งโกรธทั้งน้อยใจ ความโกรธและความน้อยใจค่อยๆ กลายเป็นแรงเสียใจที่ผลักดันให้เธอออกเดินทางต่อ

แม้จะคิดถึงป่าใหญ่อยู่บ้าง แต่เธอพยายามบอกตัวเองว่า ถ้าไม่ได้จากมา เธอก็ไม่รู้ว่าภายนอกผืนป่ายังมีพื้นที่งดงามอย่างแปลงเกษตรของชาวบ้าน หมู่บ้าน และเขตตำบลที่คนอยู่หนาแน่นขึ้น ยังมีสิ่งปลูกสร้างประณีตสวยงามมากขึ้น

ชาวบ้านรู้จักใช้สอยเธอในทางพิเศษกว่าป่าและสัตว์ต่างๆ พวกเขาให้น้ำจากเธอไปประกอบอาหาร สร้างงานศิลปะ กระทั่งผลิตจากอุตสาหกรรม แม่น้ำตะลึงพริ้งเพริดในการคิดค้นของ

มนุษย์เหล่านั้น มันช่างเป็นความจริงที่ว่า เธอจะไม่มีโอกาสได้รู้จักหรือแม้แต่ได้ยินชื่อเสียงสิ่งเหล่านี้เลย ถ้ายังหลงอยู่ในป่า เพราะป่าปกปิดเธอมาตลอด

ถึงอย่างไรเพื่อแลกกับการสร้างสรรค์เหล่านั้น เธอต้องจ่ายค่าตอบแทนเป็นของสกปรกยิ่งกว่าโคลนในป่า ผู้คนที่ขย่ะปฏิภูลนานาลงมาที่เธอ มากเข้า จากความพิศุทธิ์ใสตัวเธอก็เริ่มกลายเป็นสีคล้ำจนเกือบดำ แม้เมื่อสาดกระเซ็นก็ยังไม่เห็นเป็นฟองขาว

แม่น้ำจึงพาตัวเองออกเดินทางต่อมา

คราวนี้ปลายทางคือท้องทะเล ที่ที่ตัวเธอได้ขยายอาณากว้างไกล ยิ่งใหญ่จนสามารถลงโทษมนุษย์ที่เข้ามายุ่มย่ามสร้างความรำคาญได้ ขณะเดียวกันก็โอบอุ้มสัตว์น้อยใหญ่แปลกตาไว้ตั้งอีกโลกหนึ่ง เธอรู้สึกว่านี้คือปลายทางที่แท้สำหรับตัวเอง ไม่มีที่ไหนจะดีไปกว่าที่แห่งนี้อีกแล้ว

แต่ไม่นานต่อมาแม่น้ำที่กลายเป็นทะเลกลับได้รู้ อิศรเสรีที่ได้รับนี้อาจไม่ใช่เสรีที่แท้

เหนือขึ้นไป ท้องฟ้าอยู่สูงกว่าเธอเสมอ แม้เมื่อยามเป็นสุขจะคอยให้แสงสว่างแก่เธอจนร่างของเธอดูระยิบระยับจับตา ทว่าหลายคราก็แผดเผา บางคราวก็ทะมีนครึ้ม สาดเม็ดฝนรุนแรงสู่เธอโดยตรง

แล้วทะเลก็ได้พบว่าที่ที่เธออยู่นั้นเป็นที่ต่ำเกินกว่าจะเดินทางหนีไปไหนได้อีก หลายคราวเธอเริ่มคิดถึงป่าใหญ่อันเยือกเย็นช่วยปกป้องคุ้มภัย และได้ถ้อยที่ถ้อยอาศัยให้เกียรติกัน ไม่เหมือนท้องฟ้าที่ไม่รู้สึกว่าจะต้องแยแสคนข้างใต้ เพราะรู้ว่าอย่างไรเธอก็ไม่มีทางเทียบเคียงไปถึง

อาจเพราะอย่างนั้น ท้องฟ้ารู้ว่าเธอจะหลีกหนีไปไม่ได้ ในที่สุดเขาจึงข่มเหงหัวใจด้วยความลับ สายฝนที่เป็นพวกของเขา หลอกล่อให้เธอเดินทางจากป่ามาสู่เขา เมื่อเธอโกรธา ท้องฟ้าก็ยังแสดงอำนาจเหนือยิ่งไปกว่า ฟาดอสนี้บาดลงมาบนกายเธอ ปลุกปั่นฉีกกระชากเธอด้วยสายลมอุ้ พาสายน้ำของเธอลอยขึ้นเป็นวงว ก่อนในที่สุดจะตกลงมาฟาดเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผิวหนังของเธอแตกเป็นทาง บ้างก็เป็นวงกระจาย แต่สุดท้ายต้องพยายามประสานให้สนิทโดยไวด้วยตัวเอง เพื่อป้องกันสายตาดังคำถาม หรือการหยามหมิ่นจากคนอื่น

ฟ้าหว่าดระแวง เพราะรู้ว่าเธอยังโหยให้ถึงป่าใหญ่แห่งนั้น ไม่เห็นดีแม้ยามที่เธอฝืนอยากกลับไปครองขุนเขาอันเต็มไปด้วยฝูงผีเสื้อ บ้านหลังเก่าที่เธอสูญเสียไป บางคราวฟ้าก็บ่นเธอว่าช่างไม่เข้าท่า ไม่รู้จักปรับตัวตามเขาผู้อยู่สูง มัวยึดโยงอยู่กับที่ต่ำ ทั้งที่นั่นคือธรรมชาติของเธอ

และการเอาชนะธรรมชาติของตัวเอง ในทางหนึ่งอาจคือการไม่เหลือความเป็นตัวเองอีกเลย

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าเวลาได้อยู่บ้านคนเดียว

บ้านของเราเป็นอาคารพาณิชย์ ตั้งอยู่ในซอยตื้นๆ ซอยนี้มีไม่กี่คูหา กลายเป็นเหตุจำเป็นให้เราต้องรู้จักสนิทสนมกับครอบครัวอื่นๆ ไปโดยปริยาย หลายครั้งเวลายกครัวไปต่างจังหวัดนานๆ เราก็จำเป็นต้องฝากบ้านไว้กับใครสักคน

ส่วนใหญ่แม่จะเลือกบ้านน้ำหอมยที่อยู่ติดกัน แกเป็นสาวทีนทิกเพราะเป็นลูกคนสุดท้อง พี่ๆ เกือบสิบฝากความหวังไว้ให้ดูพ่อแม่ตอนแก่ที่นี่ แม้ความกตัญญูจะเป็นสมบัติของคนดี แต่น้ำหอมยกลายเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย ไม่ว่าใครเข้าใกล้ แกก็มักจะหาจังหวะระบายเรื่องร้อนใจในบ้าน แม่เออออแต่ที่จริงไม่ชอบฟังจริงยิ่งกว่านั้นคือแม่ไม่ชอบที่นี่ พ่อก็ไม่ชอบที่นี่ ผมเองก็เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรเราก็ตายอยู่ในซอยนี้มาตั้งแต่ก่อนผมเกิด

ในบ้านสักหลังคงต้องมีย่าน้อยสักมุมเป็นที่ที่เรารัก หากไม่ก็คงไม่อาจเรียกมันว่าบ้านได้อีกต่อไป

น่าแปลกที่คำว่า ‘บ้าน’ สำหรับแม่ไม่ใช่ที่นี่ แม่มักจะเล่าให้ฟังถึงบ้านหลังน้อยในซอยผีเสื้อ ที่ซึ่งแม่โตมาด้วยกันของแม่แค่สองคน ความเป็นอยู่ไม่ถึงกับขัดสน แต่ก็ไม่อ่างสุ่ยสุ่ยได้ ผมมักจะนึกภาพสองหญิงต่างวัยที่ช่วยกันทำงานทั้งในและนอกบ้าน งานที่นำจากนอกมานั่งทำกันในบ้านเพื่อหารายได้เสริม

โรคภัยคร่าชีวิตยายของแม่ไป ก่อนจะพรากบ้านที่แม่รักตามไปด้วยในท้ายสุด พอดีกับที่แม่แต่งงานกับพ่อ แม่จึงได้ย้ายมาอยู่เรือนหอที่นี่แทน

‘บ้าน’ สำหรับพ่อมีสองแห่ง แห่งแรกอยู่บนครุปฐม วงศาของพ่อส่วนใหญ่ยังปักหลักอยู่ที่นี่ แม่ทนายทรุ่นหลังๆ จะไม่ได้ทำนาเหมือนรุ่นพ่อของพ่อแล้วก็ตาม

ความเป็นอยู่ยากแค้นแต่เดิมนั้นใช่เพียงเพราะยากจน ความยากจนในเมืองไทยเปรียบได้กับนักรบไร้อาวุธ ต่อเมื่อเพิ่มความไร้เส้นสาย ไร้คนรู้จักที่เป็นใหญ่เป็นโต จะยิ่งเหมือนถูกผลักล้มแล้วตัดแขนขา

ในเมื่อพ่อกับลุงแสนหัวดีคู่กันมา ทั้งสองจึงได้รับฝากความหวังว่าจะเป็นแขนขาของบ้าน ลุงแสนหัวดีดีกว่า โดนตีจนขาลาย เพราะประกาศกร้าวว่าไม่ยอมรับราชการ ขณะที่น้องชายฝาแฝดปรายตามองนิ่งอย่างยากจะมีคนเข้าใจว่ารู้สึกฉันทัดแน่ ในที่สุดรายหลังสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้สำเร็จ นอกจากความหวังว่าจะเป็นแขนขา จึงยังเป็นหน้าตาของที่บ้าน

ลุงแสนเคยเล่าว่าพ่อแค่อึดน้อยๆ ด้วยความภาคภูมิใจ ส่วนลุงแสนไม่ยี่หระ เดินตามทางตัวเองไปสู่สายวิทยาศาสตร์อาหาร ด้วยหวังจะมาพัฒนาผลผลิตของที่บ้านเอง

แต่เพราะหลังเรียนจบ ลุงได้ข้อเสนอที่ดีกว่า แกจึงตระเวนไปรับงานในโรงงานใหญ่ ๆ ที่จังหวัดอื่น อาศัยส่งเงินก้อนใหญ่จุนเจือที่บ้านทุกเดือนแทน ส่วนพ่อก็เข้าไปอยู่ค่ายทหาร ที่นั่นกลายเป็นบ้านเป็นครอบครัว ถ้าไม่เพราะหนหนึ่งกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดแล้วมีเหตุให้ได้พบกับแม่ พ่อก็อาจไม่นึกอยากออกมามีบ้านข้างนอกอีกหลัง บ้านที่พ่อไม่ได้รู้สึกว่ามันเป็นบ้าน

เพราะแม่ปฏิเสธจะย้ายไปอยู่ด้วยกันในค่าย นัยว่ามีงานหลักอยู่ที่นี่ พ่อจึงนำเงินเก็บมาซื้ออาคารพาณิชย์แห่งนี้เป็นเรือนหอ ผมรู้ว่าในใจแม่คงอยากได้บ้านเดี่ยวมากกว่า แต่ไม่กล้าเอ่ยปากบอกพ่อ พ่อเองก็อาจจะรู้ ผมเดาไม่ถูกว่าพ่อจะแสวงหาเจียบหรือเอ่ยออกมาในทำนองว่ารู้ แต่ตัดสินใจให้เป็นเช่นนี้แล้ว แม่เองอาจจะรู้ตั้งแต่ตอนนั้น การฝากชีวิตไว้กับพ่อย่อมหมายความว่าตัวเองจะไม่มีสิทธิ์เลือกได้ง่าย ๆ อีก

พ่อเองก็ไม่ยอมให้ตัวเองเลือกได้ง่ายนัก อย่างน้อยก็ต้องอยู่ที่นี่ทั้งที่ไม่ชอบ

เหมือนน้ำหมยนั้นแหละ คนส่วนใหญ่ในซอยมินิสมัยนั้นจ่านพวกเด็กบ้านจีนไม่มีสัมมาคารวะ ขณะที่ผู้ใหญ่ก็เผลอรู้จักยศตำแหน่งของนายทหาร นั่นทำให้พ่อตัดสินใจกระชกหน้าบ้าน แม่บอกว่าตอนที่ทำใคร ๆ ก็มองมาด้วยความสนใจจะคนแปลกใจ คล้ายว่านั่นเป็นเรื่องประหลาด

บางรายถึงกับเดินมาถามพ่อว่าจะออกจากราชการมาขายของหรือ ผมฟังแล้วได้แต่ขำในใจ นึกออกว่าพ่อจะรู้สึกและทำหน้าที่อย่างไร ที่แน่ ๆ คนถามคงได้หน้าเจื่อนกลับไปนินทานั่นละ ตั้งแต่บัดนั้นมาพ่อจึงมีปณิธานว่าไม่ควรปล่อยให้ผมออกไปเล่นกับเด็ก

แถวนี้

เพื่อจะปฏิบัติตามคำสั่งสามี่ซึ่งเป็นเสมือนผู้บังคับบัญชา แม่เปิดโทรทัศน์ล่อผมให้อยู่นิ่ง ๆ เพื่อที่แม่จะได้มีเวลาทำงานบ้าน รวมถึงตรวจงานของเด็ก ๆ จากที่โรงเรียน แม่มักจะเล่าอย่างเอ็นดูว่าตอนเด็ก ๆ ผมอยู่ไม่สุข ไม่ว่าใครได้ฟังก็ไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อ แม้แต่ผมเองยังเชื่อไม่ค่อยลงเลย ถ้าคุณได้รู้จักผมในวันนี้ก็จะเข้าใจ

เรื่องที่แม่ภูมิใจในฐานะ ‘แม่’ นั้น ส่วนใหญ่ว่าด้วยพฤติกรรมประหลาด ๆ ของผม โดยเฉพาะวิกรกรรมร้องไห้ตลอดเวลาตั้งแต่วัยยังเป็นทารก เพียงเพราะต้องการให้ใครสักคนอุ้ม หรือไม่ก็ไกวเปลอย่าได้หยุด นั่นทำให้แม่เหนื่อยนักจนน้ำหนักรลดฮวบไปหลายกิโลกรัม และบอกพ่อว่าไม่ขอมีลูกอีก

แม่บอกว่าผมชอบดูการ์ตูน ละคร ภาพยนตร์ แม้แต่ลิเก หรือจ๊ว แต่การดูของผมก็ยังทำให้แม่ไม่มีสมาธิทำงานอยู่นั่นเอง ครั้นจะวางลูกไว้หน้าจอโทรทัศน์ แล้วตัวเองกลับไปทำงานไกล ๆ ก็ไม่ได้เสียด้วย

อาคารที่เราอยู่กันนี้มีสามชั้น ไม่รวมชั้นลอย ห้องของพ่อกับแม่อยู่ชั้นสองเหนือชั้นลอย ผมอยู่กับทั้งคู่นอนอายุได้ราวเจ็ดขวบ จึงแยกไปมีห้องนอนของตัวเองที่ชั้นถัดไปคือชั้นสาม

ช่วงต้นผมกลัวมาก กลัวทั้งผีทั้งความมืดอย่างที่เด็กส่วนใหญ่กลัว แม่จึงอนุญาตให้นอนกับแม่ต่อไปได้ในคืนที่พ่อไม่กลับจากค่าย ผมชอบห้องชั้นสองมากกว่าชั้นสาม แน่ละ – เพราะที่นี่ปลอดภัยจากภูตผีในความมืด แล้วมันก็ยังมึกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของแม่ซ่อนอยู่ตรงนั้นตรงนี้ โดยเฉพาะในตู้เสื้อผ้า

เสื้อผ้าแม่มีเนื้อหนักรกว่าเสื้อผ้าของผม แต่ก็มีรูปแบบการตัด

เย็บที่ดูขวนมอกว่าเสื้อผ้าของผม ผมอยากให้แม่มีชุดกระโปรงสุ่มยาว ๆ แบบเจ้าหญิงดิสนีย์ เจ้าหญิงบนเวทีลิเก หรือเจ้าหญิงบนเวทีจ๊ว แต่ส่วนมากมักเป็นแค่กระโปรงตรง ๆ มีพลีตบ้าง แต่ก็ยังไม่สวยงามนัก เวลาผมหยิบออกมาสวมจะต้องทบชายที่เอวหลายรอบพร้อมเห็บไว้ แล้วอาศัยว่าตอนเด็กขาสั้น กระโปรงของแม่จึงกลายเป็นกระโปรงที่ทั้งยาว และสามารถจัดให้บานแผ่ไปบนพื้นได้เหมือนเจ้าหญิง

นอกจากชุด ผมยังให้ความสำคัญแก่เรือนผม

เนื่องจากไม่มีเจ้าหญิงหรือนางเอกที่ไว้ผมสั้นเกรียนเลยสักคน ผมจึงต้องสรรหาผ้าที่มีสีและความยาวพอเหมาะ

ผ้าพันคอของแม่เป็นผ้ามัน ๆ ความยาวและน้ำหนักของมันนับว่าเข้าที่ เสียแต่สีดูฉูดฉาดและมีลวดลายมากเกินไป อีกทั้งเนื้อผ้ามันลื่นทำให้หลุดจากศีรษะได้ง่าย ไม่ทันสะบัดผมก็ไหลร่วงแล้ว

ผ้าขนหนูสำหรับผมนั้นมีสภาพอนาถา เพราะเมื่อมีด้ายเส้นหนึ่งลွ่ย ผมจะระดมดึงจนมันหลุดออกมาทั้งเส้นยาว ๆ ไม่ช้าผ้าหนา ๆ จึงบางลงเป็นหย่อม ๆ (พอบอกว่าเหมือนหมาขึ้นเรือน) ผ้าขนหนูแม่ผมแตะแทบไม่ได้ สมัยเด็กแม่พูดให้เชื่อว่ามันมีคำสาป หากผู้ชายแตะต้องของของผู้หญิง เฉพาะอย่างยิ่งเอาหัวลอดข้างใต้ จะทำให้เกิดภัยพิบัติ เหลือแต่ผ้าขนหนูพอที่พอใช้ได้ แต่ผมไม่ยอมให้พ่อรู้ว่าแอบเอาไปเล่น

หลังจากคุ้ยในตู้ตอนที่แม่ไม่อยู่ ผมก็พบผ้าห่มสีน้ำตาลอ่อน ๆ ผืนหนึ่ง สีชนิดที่ชวนให้นึกถึงผงซ็อกโกแลตมอลต์ มันถูกซ่อนอยู่ใต้สุดและลึกสุดตู้ ทั้งที่ดูน่าจะใช้ได้ เป็นผ้าห่มขนาดไม่ใหญ่นัก เนื้อไม่หนาจึงไม่หนัก ทว่าอบอุ่น ทั้งยังมีลวดลายที่ไม่เรียบสิ้น จึงเกาะหัว

เกรียนของผมได้ดี

ผมชอบเยี่ยงข้างมองเนื้อผ้าทั้งตัวลงคลุมกระโปรงยาวของแม่ บางทีถ้าคันเจอบีบ ที่ติดผม หรือดอกไม้ปลอม ผมก็จะนำมาแต่งบนศีรษะด้วย จากนั้นก็พูดและวางท่าตามที่ตัวละครในเรื่องราวต่าง ๆ ทำกัน ส่วนมากผมจะเลือกบทเป็นเจ้าหญิงเงือกน้อยที่อ่อนหวาน เยี่ยงอายุเวลามีเจ้าชายมาชวนคุย

เจ้าชายของผมมีรูปร่างสูงใหญ่ – แต่ไม่เหมือนพ่อ อย่างน้อยก็ไม่เจียบขริมบั้งตึงเหมือนพ่อ ในความแข็งแกร่งนั้นมีความอ่อนโยนและอบอุ่น เจ้าชายจะประคองมือของผมไว้ ขณะที่ผมดิ่งกระโปรงขึ้นข้างหนึ่งเพื่อให้ชายลอยพันพัว แล้วก้าวเคียงกันไปยังสี่หับญชร ชีชมบ้านเมืองอันสวยสด มีรอยยิ้มและความเข้าใจโดยที่ผมแทบไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ผมอยากเป็นคนก้าวตามที่ดี เป็นคนที่วางใจในเขาได้โดยไม่ตะขิดตะขวง ครั้นวางมือบนอกเขาก็จะสัมผัสถึงจังหวะเต้นอันชวนให้นึกถึงผีเสื้อสะบัดปีก ผีเสื้อจากชอยผีเสื้อของแม่...

ทั้งที่อยู่บทบาทของตัวละครอื่น แต่ระหว่างนั้นผมกลับรู้สึกว่ามันคือตัวตนจริง ๆ ของตัวเอง มากกว่าตอนที่ไร้เครื่องสวมหัวปราศจากกระโปรง หรือแม้แต่เปล่าเปลือย มีแต่เนื้อหนังหุ้มตัวเสียอีก ดังนั้นแม้ในละครหรือการ์ตูนต่าง ๆ จะมีเนื้อเรื่องให้เล่นเพียงเล็กน้อย นานเข้าผมจึงสามารถต่อยอดเรื่องราวได้สิ้นไหล เป็นเรื่องของตัวเองล้วน ๆ ไม่ใช่ของใคร และสิ่งที่คลุมศีรษะอยู่ก็คือเส้นผมของผม ไม่ใช่ผ้าห่มของใคร ผ้าที่ดูจะรักผมเช่นกัน มันให้ความรู้สึกคล้ายมีผีสาวกำลังโอบกอดและเล่นด้วยกัน

เป็นช่วงยามแห่งความสุขและสันติ

ใช่ ขอเพียงแต่ไม่มีใครอยู่ในบ้านก็พอ